

Звънна вториятъ звънецъ. Всички трепнаха. И въ мигъ, всичкиятъ този звънливъ и веселъ потокъ отъ дѣца, се излѣ на перона на гарата и нахлу и залѣ трена. . .

Пурпурнитѣ майски лъчи позлатиха мекитѣ кждри и усмихнати лица по прозорцитѣ на вагонитѣ.

Машината изпишѣ. Громко „ура“ процѣпи въздуха. Весели пѣсни гръмнаха. Бѣли кърпички, като леки бѣли крилца се размахаха отъ вагонитѣ.

Грамадното черно чудовище — тренътъ — трепна, хвъркна и леко се понесе напредъ отъ тия леки крилца и сладки пѣсни. . .

III

Пуфъ-пафъ, пуфъ-пафъ, — гърмѣше тренътъ и хвърчеше срѣдъ буйнали ниви и цѣфнали ливади. Лекъ вѣтрецъ играеше съ златнитѣ кждри по прозорцитѣ на вагонитѣ. Десетки глави се усмихваха отъ всѣки прозорецъ. . .

— Цвѣтя! . . . Полски цвѣтя! — викаше Анка и сочеше блѣсналата подъ майската роса ливада.

— Колко хубавички! — звъннаха изведнѣжъ десетки гласове, заплескаха малки ржчички.

— Куче, куче! . . .
Ау! . . . Ау! . . . —
викаше Минчо въ другъ вагонъ и сочеше прѣзъ прозореца голѣмото овчарско куче, което тичаше настръхнало срѣщу трена.

— Ура-а-а-а . . .
гръмнаха дружно момчетата!

— Овчарче! . . . Овце! . . . Ура-а-а! — гърмѣше другъ вагонъ, отдѣто се махаха шапки. Поздравляваха слисаното овчарче. А то, подпрѣсно на тоягата си, край овцетѣ, съ очудване гледаше тия весели пжтници.